

HLEDÁNÍ VE STÍNECH

HLEDÁNÍ VE STÍNECH

SHIGOR BIRDMAN

Hledání ve stínech © Shigor Birdman. All Rights Reserved,
except where otherwise noted.

Lady Montereyya Vissina Bareya vystoupila z kočáru a rozhlédla se po malém nádvoří. Hrad, či spíše hrádek knížete Marka Finuvora z Modrých Hor vypadal přesně podle jejích představ – malý, už značně nahlodaný zubem času, se zažranou špínou mnoha staletí, se kterou davy služebnictva marně bojovaly, aby ji udržely alespoň na přijatelné úrovni, nutné pro sídlo člena Parlamentu. Vissa pokrčila nos, když se jí do nozder dostal závan zápachů vycházející z metalurgických dílen rozsetých kolem hradu. Doly a kovodílny Modrých Hor byly také jediným důvodem, proč tady hrad stál – po objevení na první pohled bohatých ložisek kovů v okolních horách byla oblast záhy přidělena nižšímu šlechtici, který měl z královského výnosu chránit královské horníky před bandity. Slabé zlaté žíly byly brzy vyčerpány, ale v Modrých Horách bylo stále více než dost mědi, železa a některých dalších užitečných kovů, které se vyplatilo těžit a tak hrad stále stál a na jeho chod plynula část výnosů horníků, kovářů a slévačů zaměstnaných přímo knížetem i několika stále přežívajících soukromých společností.

Kníže Mark se údajně snažil najít způsoby, jak výnosy z těžby zvýšit, ale podle úrovně jeho sídla se mu to stále nedařilo, stejně jako se to nepovedlo mnoha knížatům před ním.

Ale na dekorum stále dbal, možná právě proto, že mu mnoho jiného nezbyvalo, všimla si Vissa, když přejela pohledem skupinku, která ji jménem knížete přišla uvítat.

2 Hledání ve stínech

Vojáci vypadali dobře vyzbrojení a vybavení, podle jizev u některých z nich i docela zkušený, ale byli oblečení, jak se na čestnou stráž sluší a patří. Muž v jejich čele, zřejmě nějaký výše postavený dvořan, na sobě měl docela drahý háv, bez pochyby dovezený zdaleka. Vissa si odsunula prsty neposlušný pramen mahagonových vlasů a tázavě se na vůdce delegace zadívala. Ten totiž zjevně sledoval spíše její mírně vyzývavý výstřih, než aby věnoval pozornost svému úkolu. Úroveň hradu Finuvor opět poněkud poklesla.

Muž si trochu rozpačitě odkašlal, zhluboka se uklonil a promluvil.

„Lady Montereyo, jménem knížete Marka vás vítám v jeho sídle. Jsem hlavní administrátor knížete Touver z Malernu. Kníže Marek vás už netrpělivě očekává, ale nejprve se musíme postarat o vaše pohodlí. Kdybyste mě laskavě následovala, vaše zavazadla...“

„Mé zavazadla vezme můj sluha Grych, pane Touvere,“ přerušila ho Vissa jasným hlasem. „Některý jejich obsah je poněkud... nebezpečný a vyžaduje odborné zacházení.“

„Jistě, má lady, omlouvám se, neuvědomil jsem si...“

„Nic se nestalo,“ usmála se na něj Vissa. „Zaveďte mě prosím do mého pokoje, jsem po cestě docela rozlámaná a ráda bych se upravila, než se půjdu přivítat s drahým Markem.“

Touver se uklonil. „Prosím, následujte mě, lady.“

Grych vylezl z kočáru a zamžoural do slunce. Vissa

s mírným uspokojením zaregistrovala poněkud polekaný pohled v očích hlavního administrátora i několika vojáků. Mohutný zarostlý poloskřet si s křupáním protáhl ramena a začal s tichým bručením z kočáru vytahovat její zavazadla.

Vissa přelétla pohledem rozlehlý pokoj v jedné z věží, který jí byl přidělen. Zjevně tady ještě před chvílí řádilo služebnictvo a tahalo sem všelijaké cetky, aby se vzácná návštěva cítila jako doma ve velkém, kulturním městě. Kdyby viděli můj pokoj doma, ušklíbla se v duchu Vissa, asi by se ani nenamáhal.

„Je ubytování uspokojující, má lady?“ otázal se Touver.

„Ano, velmi hezké. Budu zřejmě ještě potřebovat další místnost jako pracovnu a studovnu a pokud by to bylo možné, nějakou malou komoru pro mého sluhu někde poblíž.“

„Jistě, na to jsme pamatovali, zde tyto dveře vedou do vaší ložnice, tady tyto do místnosti určené jako pracovna. Místnost pro vašeho sluhu je na chodbě, protější dveře. Kníže Mark vám vzkazuje, že vás přijme, jakmile si po cestě odpočinete. Obávám se, že je celý případ poněkud... naléhavý.“

Co není. „Vyřídte prosím mému hostiteli, že se pouze upravím a hned se dostavím.“ Podívala se na Grycha skládajícího poslední kufr na podlahu a dodala: „Až můj sluha dokončí vybalování, může mu někdo přinést jídlo?“

4 Hledání ve stínech

Má docela jednoduché stravovací nároky, dává přednost kvantitě před kvalitou, ale jeho tělo vyžaduje pravidelný přísun jídla a zřejmě bude po cestě vyhladovělý.“

„Pochopitelně, má lady. Stačí, když řekne strážní na chodbě.“

„Děkuji. Grychu, slyšels?“

Odpovědí jí bylo hluboké zavrčení, po kterém nezvyklým lidem běhal mráz po zádech.

„Výborně, tedy pokud mě omluvíte...“

„Jistě, paní, počkám na vás na chodbě.“

Vissa si vzala příruční zavazadlo a zapadla do ložnice, kde zřejmě stráví několik příštích nocí, nebo pravděpodobněji dnů. Když zjistila, že je součástí jejích komnat i malá, moderně vybavená koupelna, nálada jí trochu vzrostla. Převlékla se do jiných šatů, poněkud honosnějších, než cestovní, v kterých dorazila, po krátkém uvažování na sebe hodila několik šperků, když už má vystupovat jako šlechtična, a vyrazila za knížetem. Po cestě ještě zarazila Grycha a zakázala mu zatím vybalovat kufry s vybavením.

„Nech je zavřené, tak se do nich jen tak někdo nedostane. Dokud si to tady neobhlédneme, nebudeme nic cenného vybalovat. A Grychu...“

„Hrgm?“

„Jsme na návštěvě u šlechtice, sice chudého a nepříliš významného, ale přesto šlechtice a navíc nějakého mého

vzdáleného příbuzného. I kdybys měl pocit, že tady chce někdo šmejdit příliš, nezabíjej ho. Rozumíš?“

„Grrrrrr.“

„Nebruč. Dobrou chuť.“

Mark se za skoro deset let, co ho neviděla, příliš nezměnil. Obličej měl ustaranější, oči zapadlejší a vous delší, ale až na delší vousy by se dal jeho stav připsat současným problémům. Vissu uvedli do jeho pracovny, ne do obvyklého sálu, kde přijímal normální návštěvy a ona za to byla vděčná, o pozornost zase tolik nestála. A taky to naznačovalo, že dopis, který jim sem přivedl, nelhal – opravdu to bylo naléhavé a choulostivé.

Mark ji k mírnému znechucení svého administrátora objal a přivítal jednoduchými slovy bez jakékoli šlechtické pompy: „Vítej sestřenko. Ani nevíš, jak rád tě vidím.“

„Ahoj, Marku.“

„Omlouvám se, že jsem tě sem vytáhl z města, ale opravdu potřebuju tvou pomoc.“

Vissa pokrčila rameny. „Stejně jsem v poslední době neměla moc co na práci, výlet mimo město mi jenom prospěje. Můžeš mi konečně říct, co přesně máš za problém? Dopis byl v tomhle ohledu poněkud nejasný. Jen tak mimochodem, poslat mi ho kdokoli jiný, asi bych ho vesele ignorovala, ale pro ty společné chvíle, které jsme spolu zažili jako děti jsem nasedla do kočáru v naději, že se z tvého delikátního problému nevyklube nějaký nesmysl.“

6 Hledání ve stínech

„Přímá jako vždy,“ usmál se Mark. „Posad' se. Hned ti řeknu, o co jde. Myslím, že mi můžeš pomoci jedině ty.“

Vissa přijala nabídnuté místo a skleničku vína. Upíla a pak namítla: „Jsem sice známá, ale mezi konkurencí je spousta takových, u kterých jsem ochotná uznat, že jsou v mnohém lepší, než já.“

„Ale většinou jsou proslulí svým opovržením vůči zákazníkům a indiskrétností. Kromě toho, chtěl jsem tě zase jednou vidět a jelikož jsi má příbuzná, nebude to tak podezřelé, jako kdybych si sem zavolal nějakého Inkvizitora. Pravda, když jsem tady Touverovi řekl, že tě pozvu, málem vyskočil z kůže.“

Administrátor nadále udržoval kamenný výraz ve tváři, ale bezpochyby nebyl za poslední poznámku svého pána příliš vděčen.

„Vypráví se o tobě pěkně divoké historky, Visso. Pravda, když jsem slyšel, že sis přivezla toho svého ochočeného trolla...“

„Poloskřeta. Je spolehlivý, oddaný a schopný. Pravda, krásy a společenského vychování moc nepobral a jak brzy pozná tvoje služebnictvo, sežere toho tolik co jednotka hladových rytířů, ale je především stoprocentně spolehlivý a v případě problémů se tě jednotce rytířů vyrovná. No co, že je na půl skřet. Mezi naší úžasnou šlechtou je spousta takových, kterým v krvi kolují všelijaké příměsi.“

„Ano, nezměnila ses,“ pousmál se Mark. „Ale k věci. Mám tady problém. Nevím, znám takové věci jenom z balad a dobrodružných knih, ale řekl bych, že mi tady

v okolí rádí nějaký upír, už zřejmě dost dlouho a je to podle všeho pěkně vychytralý bastard.“

„Povídej, začíná mě to zajímat. Pravých upírů po světě už moc nepobíhá, za posledních pět let se podařilo dostat jenom tři a o každém se tvrdilo, že už je poslední. Co se stalo a komu?“

Mark viditelně zvažněl. Zhluboka se nadechl a zadíval se Visse do očí.

„Kousnul mou dceru.“

Vissa na chvíli přivřela oči. O upírech se vyprávěla spousta divokých zkazek, a většina z nich byla naprosto nesmyslná, ale některé se zakládaly na pravdě. Kousnutí upíra mohlo a nemuselo být velice nebezpečné. Taky to vysvětlovalo Markovu touhu po naprosté diskrétnosti, pokud se fámy dostanou ven, značně by mu to uškodilo.

„Jak se to stalo, kdy se to stalo, jak se to projevuje? Kde je, musím ji vidět co nejdříve,“ vychrlila ze sebe seznam požadavků.

„Klid, sestřenko. Moje dcera Gloria je hezké, ale trochu zlobivé dvanáctileté dítě. Před týdnem a třemi dny, hned po úplňku, ráno nechtěla vstát, byla ospalá, slabá, bledá. Služebná si všimla stop po kousnutí, už skoro zatáhnuté a neznatelné, a omdlela, praštila sebou o zem, až to zadunělo a přilákalo strážného z chodby, ten mě pak hned zavolal. Vyhlásil jsem, že je dcerka vážně nemocná, zavřel jsem ji do věže a poradil jsem se tady s Touverem, místním medikusem a naším knihovníkem, docela vzdělaným a spolehlivým chlapem. Ten mě přesvědčil, že

8 Hledání ve stínech

nemám panikařit, Touverovi zabavil osikový kůl, který už měl pro jistotu nachystaný a doporučil nám, ať počkáme, jak se to vyvine, případně pokud nebude jiného zbylí, zavoláme nějakého odborníka. Vyštrachal z knihovny nějakou knížku, Kjuket cosi...“

„Kiuketski, pojednání o upírech, znám, poměrně dobrá kniha, jenom je mizerně přeložená. Povídej dál.“

„Holku od té doby hlídáme, jestli se neobjeví něco divného, kromě toho, že je ještě protivnější, než obvykle, tak zatím nic.“

Vissa se ušklíbla:

„Co vás vede kromě stop na krku, že to byl upír? Nemohla se třeba jenom píchnout špendlíkem, aby byla zajímavá? Už jsem zažila případy děcek, které si hrály na upíry a málem skončili na hranici.“

„Ne, Visso. Dal jsem tak trochu opatrně pátrat po okolí a zjistil jsem, že se mezi horníky a jejich rodinami povídají nějaké zkazky o upírech. Nepodařilo se mi najít nikoho, kdo by určitě byl obětí, ale před asi půl rokem jsme tady měli sebevraždu, jednoho kováře, příšerně věřící člověk. Přišel do slévárny a skočil do roztaveného kovu, vrískal prý přitom něco o tom, že se očistí. Našel se po něm dopis, ve kterém vzkazoval, že se cítí špinavý, poníženy a že nehodlá sloužit peklu, raději zhyne vlastní rukou. Napadlo mě...“

„Možné to je, že našel stopy a rozhodl se zabít. Jinak se ti nepodařilo nic zjistit?“

„Nemohl jsem vyhlásit na plné kolo, že hledám upíra,

sešřrenko. O tom, co se Glorii stalo, ví jenom pár lidí, teď včetně tebe. Nechal jsem pár spolehlivých lidí poptat se, objevilo se pár historek, ale žádná není prokazatelná. Navíc, tady se občas lidi ztrácejí, padají ze skal, když hledají někde zlato, sem tam je napadne nějaké zvíře a najdeme je až o pár měsíců později, kdy už ze shnilé mrtvoly nic nepoznáš.“

„Dobře, začneme tou tvou dcerou. Jak se k ní mohl někdo dostat?“

„Právě že jedině oknem. Má komnaty ve stejné věži jako já, na chodbě jsou pořád dva spolehliví strážci. Přisahají, že přes noc tam prostě nikdo nebyl.“

„Dobře, tak pojďme za ní.“

„Nepotřebuješ si vzít něco... ze svých zavazadel?“

„Ne, zatím ne. Neztrácejme čas, pojďme.“

Z trochu zlobivé malé Glorie se vyklubal blondřatý andílek, vztekly, vzpurný a jedovatý jako stará ježibaba. Neuvěřitelně rozmazlený spratek. Vissa poděkovala za toto varování, jelikož měla posledních pár měsíců čím dál silnější pocit, že by si už ve svých třiceti měla poříditi nějaké dítě.

Malá Glorie zrovna vzteky dupala, vřískala (pláčem se to nazvat nedalo) a bušila pěstičkami kolem sebe. Mark se ji marně pokoušel několikrát uklidnit něžnými slůvky, ale na jeho dceru to zjevně nemělo nejmenší vliv. Nakonec Visse došla trpělivost.

„Mlč,“ štekla a popadla knížecí dcerku za ruku. „Jestli

10 Hledání ve stínech

tě opravdu kousnul upír, už je po něm, chudákovi, jsi jedovatější než zelená zmije. Řekl jsem MLČ!“

Glorie se na chvíli zarazila, nenávistně si přeměřila starší ženu a pak začala znovu: „Nesahej na mě, ty hnusná čarodějnice! Na koho jsi sahala předtím, na tu svou opici? Jaký je...“

Dívka zmlkla a celé tělo jí ztuhlo. Pohybovaly se její oči, najednou vyboulené strachy.

„Co jsi to udělala?!“ vykřikl Mark.

„Mlč, Marku. Jenom jsem ji zparalyzovala, ať ji můžu prohlídnout, nic se jí nestalo. A ty bys zasloužil pár facek, jak jsi ji to vychoval? Potřebovala by řezat řemenem od rána do večera, tak rozmazleného spratka jsem ještě neviděla, ani během těch několika hrozných chvil, kdy jsem byla ve společnosti Imperiálních dědiců.“

„No víš,“ natáhl Mark. „Když žena umřela, tak...“

„Tak nějak nebyl na holku čas a rostla jako dříví v lese, rozmazlená a nepříjemná.“

„Ech, no...“

„Raději už mlč. Musím se soustředit.“

Natočila dívčinu hlavu a začala zkoumat její krk. Po kousnutí už pochopitelně nebylo žádné viditelné stopy, ale když přiložila prsty na tepnu a začala zkoumat, brzy objevila drobné stopy magie. Zamračila se a pokusila se je analyzovat, ale nepodařilo se jí zjistit nic přesnějšího.

„Tak co?“ ptal se netrpělivý otec.

„Něco jí opravdu kouslo a asi to nebylo něco úplně

normálního. Ale necítím z ní žádnou odezvu, žádné stopy nakažení. Pro jistotu jí vezmu vzorek krve...“

Vissa s potěšením zaregistrovala, že se malý rozmazlený hajzlík začal v duchu třást hrůzou.

„... a podívám se, ať máme jistotu. Ale řekla bych, že tvůj dceři nic není, kromě toho, že by zasloužila zavřít do hladomorny, dokud se nenaučí chovat.“

Kníže si otřel zpocené čelo.

„To jsem rád... Visso, mohla bys...“

„Co?“

„Zrušit tu paralýzu...“

„Možná.“ Lady Monterey a Vissina Bareya, nejznámější čarodějka Nového kontinentu a proslulá lovkyně netvorů, záhad a podle pověstí také mužů, si dřepala, aby se mohla podívat vyděšené dívence do očí.

„Teď mě dobře poslouchej, Glorie. Velmi dobře. Za chvíli z tebe sejmu tu paralýzu a budeš se moci zase pohybovat a mluvit. Ale jedno kouzlo v tvé hlavě nechám. Jakmile se začneš znovu vztekat, budeš drzá a sprostá, a tím myslím na kohokoli, včetně služebných, kouzlo se zase zaktivuje a ty budeš němá. Nejprve jenom na krátký čas, ale pak se to bude prodlužovat a prodlužovat, až nakonec oněmíš až do smrti. Rozumíš mi? Zamrkej, jestli mi rozumíš.“

Vytřeštěná očka několikrát zamrkala.

„Dobře. Zavři oči a počítej v duchu do pěti, pak je můžeš zase otevřít.“

Dívinka zavřela oči. Po chvíli je otevřela a zkusmo

12 Hledání ve stínech

zahýbala ústy. Pak zaječela: „Dám tě zmrs...“ a začala klapat pusou na prázdno. A opět to byla malá vyděšená holčička s vytrěštěnými očima a ne vřeštící fúrie.

„Varovala jsem tě. Teď se uklidni, za chvíli to přejde.“

„Visso...“

„Mlč, Marku. Myslím, že od teď budeš mít vzornou, hodnou a poslušnou dceru. Nebo se snad pletu?“ zasyčela čarodějka.

Gloria zavrtěla hlavou. Otřela si slzy a sepjala ruce v prosbě.

„Chtěla bys už mluvit? Budeš muset chvíli počkat, než kouzlo přejde. Pak to půjde samo. Teď pojď se mnou, musíme se ujistit, že ti nic není.“

Ignorovala vyčítavý pohled svého bratránka a zamířila na chodbu, s náhle poslušnou dívenkou v závěsu.

Ve své pracovně nařídila Vissa Grychovi rozbalit pár věcí a pak odebrala stále vyděšené a němé holčičce kapičku krve z palce.

„Pamatuj, co jsem ti říkala, budeš hodná a vychovaná. Myslím, že už můžeš mluvit.“

„Já... a-ano, můžu...“

„Výborně. Teď ti dám pár otázek, budeš na ně odpovídat přesně, slušně a okamžitě, mladá dámo, jasně?“

„Ano, paní.“

„Vidíš, že to jde. Vyprávěj.“

„E? Co mám jako... ehm, co mám vyprávět?“

„Pamatuješ si něco, co se stalo té noci?“

„Měla jsem hnus... ošklivé sny. Špatně se mi spalo a když jsem se ráno probudila, cítila jsem se jako přež... ee, cítila jsem se špatně, nechťelo se mi vstávat.“

„Zkus si vzpomenout, o čem se ti zdálo.“

„Já už nevím. Bylo to něco škaredýho.“

„Bolelo tě něco? Třeba i potom?“

„Ne... jenom jsem byla strašně hrozně moc slabá.“

„Dobře, to je všechno, můžeš jít do své komnaty. Počkej! Co řekne slušně vychované dítě, když odchází z návštěvy?“

„E-e. Nashledanou?“

„Bez toho otazníku na konci. Vidiš, už ti to začíná jít. A teď běž. Ty ještě zůstaň, Marku, vidím, že umíráš touhou mi něco říct.“

Jakmile se za Glorii zavřely dveře, Mark vyčítavě spustil, ale Vissa ho hned zarazila.

„Žádné kouzlo jsem na ní nenechala, to oněmění jsem udělala sama. Dokud budu tady, což snad dlouho nebude, budu ji hlídat, ale jakmile odjedu, bude to na tobě. Měl bys začít dbát na to, co z ní vyrůstá. A nezajímá mě, že nemá čas.“

Kníže si povzdychl. „Budu se snažit. Kdy budeš vědět výsledky?“

„Za chvíličku. Jestli se nepletu, už je pomalu čas k večeři, takže co kdybychom se sešli v jídelně? Do té doby to určitě stihnu.“

„Dobře. Přece jenom ses změnila, sestřenko. Jsi ještě tvrdší, než kdysi.“

14 Hledání ve stínech

„Dospěla jsem. A měla jsem dobré učitele. Měkký čaroděj či čarodějka se nedožívají vysokého věku, Marku. Nech mě prosím pracovat.“

Testy dopadly přesně podle odhadu a tak, jak Vissa doufala. Krev byla zdravá, bez jakýchkoli stop příměsí, normálních i magických infekcí, navíc panenská a šlechtického původu, nekromanti, alchymisté a mágové používající krevní magii by za ni platili zlatem. Vissa nakonec vzorek sežehla, umyla se a převlékla, právě v čas. Zaklepání na dveře znamenalo, že už se na ni čeká u večere.

Večere se účastnil kromě několika mlčenlivých služebných pouze kníže, jeho dcera a administrátor Touver. Vissa si sedla a rozhodla se svého hostitele uklidnit.

„Nic jí není, je zdravá, nenašla jsem ani stopu nákazy. Ale zjevně ji kouslo něco nepříjemného, radila bych dávat pozor.“

„Ty tady nezůstaneš a nezkusíš to chytit?“

Vissa pokrčila rameny a upila ze sklenky vína, překvapivě dobrého.

„Pokud na tom budeš trvat a budeš mi ochotný zaplatit promeškaný čas, můžu zkusit propátrat místní stíny, ale nemyslím si, že bych něco našla. Zřejmě ti tady poletuje nějaký vampýrek, malý netopýr, neškodné zvíře, až na to, že je poněkud otravné svým zvykem kousat

především lidi. Je to mírně magické stvoření, stopové zbytky na krku Glorie by tomu odpovídaly.“

„Ale co když je to něco...“

„Dost vážně pochybuju, Marku. Existuje několik druhů upírů a další verbeže, která zanechává takové stopy, ale téměř vždy to skončí buď smrtí oběti nebo alespoň jejím nakažením nějakým svinstvem. Pravděpodobnost, že by Glorii kousnul nějaký upír a nenakazil ji aspoň nějakým krevním parazitem, je skoro nulová. Kromě toho, kousnutí takovým zvířetem se většinou nezapomíná, a ona nevypadá, že by si něco pamatovala, nebo že by jí někdo vymazal paměť.“

„Přesto... dal bych přednost, kdybys tady zůstala, aspoň do dalšího úplňku, Visso. Když už nic, můžeme zavzpomínat na staré dobré časy a tak.“

A nejspíš se spolu vyspat, co? Pomyslela si Vissa kysele. Říkali si sice bratrátku a sestřenko, ale byli spolu spřízněni spíše jenom podle starých rodokmenů, klidně by mohli mít bez rizika i děti. Kdepak, z toho asi nic nebude.

„Dobře, zůstanu tady ještě pár dnů, zkusím prolézt nějaké ty stíny a povyptávat se po okolí. Diskrétně, pochopitelně. Mimochodem, Marku, možná by nebyl špatný nápad provést mě nějakými těmi tvými technickými dílnami. Když se bude někdo ptát, bude to vypadat, že jsem ti třeba přišla poradit s nějakými technologickými problémy, v materiálologii se trochu vyznám.“

„To je výborný nápad, sestřenko! Klidně hned ráno!“

16 Hledání ve stínech

„Domluveno,“ usmála se Vissa. „Co kdybychom začali jíst?“

Dílny na ni nakonec udělaly velký dojem, kníže Mark se zjevně snažil vymáčkat ze svého panství maximum.

„Překvapils mě, Marku. Nečekala jsem...“

„Čekalas obyčejnou kovárnu, že?“ pousmál se kníže. Vissa odložila kovový ingot a přikývla.

„Čekala.“

„Takových je tady pochopitelně většina, ale zrovna tady se snažíme vymáčkout z našich hor a jejich darů maximum. Co říkáš té oceli?“

„Některé přídavky ani neznám.“

„Z velké části je to metoda pokus a omyl, ale v poslední době máme omylů čím dál méně. Ta ocel je mnohem kvalitnější, než cokoli, co se ve světě vyrábí, aspoň to tvrdí tady Vangirivos a náš knihovník De Mangarove s ním souhlasí. Jenom se nám ještě nepodařilo vyřešit problémy s obráběním – to svinstvo je tak tvrdé, že jakmile ho jednou odlijeme, už s ním moc nenaděláme – brusné kotouče ubývají rychleji než kov.“

„Tak tak, pane,“ přitakal plešatý muž v kožené zástěře, v jehož hájemství se nalézali. „Děláme pokusy s diamantovým brusným prachem, ale bohužel nemáme jaksí dost peněz.“

„I tak je to pokrok. Pokud se vám podaří výrobu zlevnit a najdete metodu, jak to rozumně obrábět, utrhají vám výrobcí zbraní ruce. Gratuluji.“

„To ještě není všechno,“ pousmál se Mark. „Po obědě tě vezmu do laboratoře, kde pár dobrých, ale nepříjemně drahých alchymistů zkoumá další nerosty a vymýšlí, jak je k něčemu použít. Podařilo se nám z bauxitu získat kov, který je docela pevný a je především velmi lehký. Ale opět, výroba je nesmírně náročná a drahá. Zatím.“

„Čekala jsem, že se tady budu nudit,“ přiznala Vissa, „ale asi to tak nebude. Moje specializace je sice někde jinde, ale...“

„Ale dozvíš se něco zajímavého. Jenom doufám, že až se vrátíš do města, nevyzvoniš to na potkání, sestřenko,“ zahrozil jí kníže žertem prstem.

„Neboj se, Marku. Průmyslová špionáž mě nikdy nebrala.“

„Jasně, ty raději všelijaká monstra a šílená dobrodružství. Poslyš, nechceš se už konečně usadit?“

„Ne. Dovedeš si mě představit jako usedlou manželku nějakého šlechtice, která doma vyšívá, klevetí s dvorními dámami a snaží se vychovávat dědice rodu? Já tedy ne.“

„To ne, ale dovedu si tě představit jako manželku podnikavého muže, který se zabývá zajímavou prací a vynálezy, se kterými bys mu mohla pomoci,“ nadhodil kníže s bezelstným výrazem ve tváři.

A je to tady, pomyslela si Vissa, ale až takhle jsem to nečekala.

„Možná za deset patnáct let,“ odpověděla a snažila se, aby její hlas neprozradil vír emocí, který jí projel. „Ještě

18 Hledání ve stínech

toho je na světě příliš mnoho, co chci osobně prozkoumat. Mimočodem, říkáš něco o knihovně?“

„A knihovníkovi,“ přikývl Mark. „Doporučuju ti návštěvu, dovolím si předpokládat, že se ti tam bude líbit.“

Knihovna byla přímo v hradním komplexu, velká, prostorná a plná knih. V hlavní místnosti dokonce ke svému úžasu objevila Vissa prohlížeč krystalů a kovovou skříň podle popisků plnou paměťových krystalů.

„Zírám. Považuju se za šťastnou, že mám malou přenosnou čtečku a několik krystalů pro osobní potřebu, ale vidím, že jsem značně pozadu,“ řekla si čarodějka pro sebe, když si pročítala dlouhé indexy na jednotlivých zásuvkách.

„Já jsem taky šťastný, že dal kníže na mě a nakoupil tyhle malé zázraky,“ ozval se za ní tichý hlas, jehož majitele v žádném případě neslyšela přicházet. Vissa se bleskově otočila.

„Omlouvám se, nechtěl jsem vás vylekat. Jsem Arkin De Mangarove, zdejší knihovník. Vy jste bezpochyby příbuzná našeho pána, Lady Monterey. Jsem poctěn vaší návštěvou.“

Mladě vyhlížející muž se zhluboka uklonil. Byl štíhlý, s krátkými vlasy a bezvousý nevýrazný, oblečený v šedé tunice. Ale kolem něj byla aura muže mnohem staršího, zkušeného a znalého, jakou byla Vissa zvyklá vídat pouze u starých profesorů na Akademii a několika samotářských učenců, se kterými se setkala.

„Ano, to jsem já. Nevylekal jste mě, jenom jsem si vás nevšimla. Máte pěknou knihovnu, pane De Mangarove.“

„Říkejte mi prosím Arkin, Lady Montereyo. Mám sice v žilách nepatrnou kapičku modré krve, ale nikdy jsem se za pána nepovažoval. Býval jsem chudý student, teď jsem chudý, ale šťastný správce velmi příjemné knihovny.“

„Dobrá, Arkine. Překvapuje mě rozsah vašich děl. Čekala jsem nějakou klasiku a hromadu knih o metalurgii, ale s překvapením tady nalézám i knihy, o kterých jsem jenom slyšela a nikdy se mi do ruky nedostaly.“

„Když jsem sem dorazil a nabídnul panu Markovi své služby, žádal jsem ho, aby mi dal ve věci výběru knih poněkud volnější ruku. Obávám se, že kdyby to bylo pouze na něm, asi byste tady našla pouze nějakou technickou literaturu a hromadu dobrodružných příběhů.“

„Jelikož tady budu zřejmě ještě pár dní pobývat, jsem za vaši iniciativu vděčná, Arkine,“ usmála se proti své vůli Vissa. „Přivezla jsem si sebou na krystalu část své sbírky pro studijní účely, ale jak se tak dívám, asi zůstane zapomenut na dně mých zavazadel.“

„Přeceňujete mne, lady Montereyo,“ pousmál se knihovník. „Je pravda, že jsem měl snahu shromáždit základní literaturu magického směru, ale zázraky od nás nečekejte.“

Vissa vyslala pátravý impuls, ze zvědavosti. Když se beze stopy rozptýlil v knihovnickově auře, rychle se

20 Hledání ve stínech

omluvila: „Omlouvám se, jsem příliš zvědavá. Vidím, že knihy nejenom spravujete, ale také čtete.“

„Nic se nestalo, má paní. Základní magická studia byla na Akademii povinná i pro studenty, kteří se chystali na nepříliš slávou oplývající kariéru knihovníků, zřejmě kvůli tomu, aby dokázali nebezpečné nebo zajímavé svazky alespoň identifikovat, když už ne pochopit. Jelikož mám docela dost volného času, dovolil jsem si něco málo prostudovat, ale jsem spíše pouhý teoretik, k magii vašeho kalibru mám daleko.“

„Zjevně o mě hodně víte.“

„Jste poměrně známá osoba, navíc, když se pan Mark rozhodl požádat vás o pomoc, cítil jsem, že je mou povinností zjistit si o budoucí návštěvnici této knihovny něco víc. Pravda, ročenky a zprávy z časopisů mi o vás moc neřekly, pouze naznačily.“

Vissa pokrčila rameny. Ten chlap ji z nějakého důvodu znervózňoval. „No, máte možnost studovat mě z první ruky. Správně předpokládáte, že se ještě setkáme.“

„Bude mi ctí. Mohu mít otázku? Jak to vypadá s vaším pátráním po... problému, kvůli kterému vás kníže povolal?“

„Nijak. Řekla bych, že tu otravnou holku kousnul netopýrek nebo nějaké podobné stvoření a budu si to myslet, dokud neobjevím něco, co mi tu teorii vyvrátí.“

„Myslel jsem si něco podobného,“ řekl velmi spokojeně Arkin. „Naštěstí se mi podařilo knížete přesvědčit, že by to mohlo být něco podobně neškodného.“

Pan Touver byl poněkud nervózní a chystal se k drastickým opatřením.“

„Za to, že se vám je podařilo zkrotit, Arkine, jsem vám vděčná, a řekla bych, že kníže také. Ale k věci, když už vás tady mám, myslím, že mi můžete s něčím pomoci.“

„Jistě, stačí vyslovit vaše přání.“

„Kroniky, historie, deníky, záznamy, všechno možné, v čem se dá dočíst něco o tom, co se tady v poslední době stalo. Poslední dobou myslím tak posledních sto let. Pro začátek.“

„Ach tak. Jistě, chystáte se hledat nějaké stopy případných dalších útoků? Obávám se, že nic jasného nenajdete. Měl jsem podobnou snahu. Ale třeba profesionál uspěje tam, kde laik selhal. Obávám se, že zrovna tento typ zápisů na krystalu nemáme, naše kapacita je omezená a tak na ně zatím bylo přepsáno jenom to nejdůležitější a nejpoužívanější. Posadte se prosím, za chvíli vám to přinesu.“

Vissa si sedla do jedné malé studijní kóje, která by příslušela spíše velké knihovně nějaké univerzity, než hradní knihovně drobného šlechtice. Arkin De Mangarove byl zajímavý. Rozhodně se na něho Marka zeptá, kde a jak získal někoho, kdo vypadá dostatečně schopně, aby bez problémů získal prestižní a dobře placené místo v některé městské knihovně.

Zdatně se prokousávala spoustou nezáživných spisů vázaných v silné kůži a psaných často příšerným

22 Hledání ve stínech

pravopisem. Koutkem oka pozorovala Arkina, který seděl u čtečky krystalů. Měl u sebe rozložených několik knih, ve kterých pomalu listoval, takže předpokládala, že přepisuje jejich obsah do krystalu. Doba, kdy budou knihy pouze na krystalech, je ještě velmi daleko, ale už teď společnosti tiskařů tlačily na každého člena Parlamentu, který se jim dostal do ruky, aby protlačil zákaz kopírování knih bez svolení nakladatele.

Zívla. Podívala se na papír, popsany několika poznámkami, které by se snad mohly vztahovat k nějakému nadpřirozenému jevu. Přesně jak Arkin tvrdil, žádná jasná stopa. Ale už často řešila své případy tím, že nejprve dlouze hledala ve stínech, než našla plamínek světla, hledanou záhadu. A většinou ho pak rychle a efektivně zhasila.

U večere s knížetem se ho nakonec zeptala.

„De Margarove?“ Kníže pokrčil rameny. „Je u mě už skoro pět let, v podstatě od doby svých studií. Přišel mi dopis, ve kterém mi nabízel své služby. Vysvětloval, že má jisté osobní problémy, kvůli kterým by měl raději opustit město. Poptal jsem se na něj a přijal ho. Je to sice trochu zvláštní, ale hodně schopný chlap. Rozhodně nelituju, že ho mám.“

„Jaké osobní problémy?“

„Zapletl se s nějakou vdanou paničkou z docela dobré rodiny a chytili ho při činu. Ženská se zapřísalhala, že ji svedl magií a v podstatě znásilnil.“

„A udělal to?“

„Kdepak. Tomu nevěřím,“ zavrtěl kníže hlavou a nabodl si na vidličku další porci grilovaného kuřete. „Spíš jí trochu popletl hlavu, ona jemu a skončili spolu v posteli. Tady s ním nikdy nebyly problémy, i když se mu většina lidí vyhýbá – občas je tak nechutně chytrý a všeznalý, že se to s ním nedá vydržet. Třeba Touver ho bytostně nesnáší, ale uznává jeho inteligenci. Už nám párkrát pomohl s nějakými technickými problémy, zaslouží si každý stříbrňák, který mu dám a pokud si někdy řekne, klidně mu přidám. Proč se ptáš?“

„Jen tak, ze zvědavosti.“

„Já ho taky nemám ráda,“ prohlásila malá Glorie nenávistně.

„Proč?“

„Prostě ho nemám ráda. Nelíbí se mi.“

„Tak vidíš,“ prohlásil Mark. „Ani té moje dceři se nelíbí.“

„Nejspíš proto, že se od ní nenechal tyranizovat,“ prohlásila Vissa suše. I když se malá Glorie chovala slušně, pořád k ní čarodějka nemohla překonat svou nechuť.

„Jak to víš?“ zeptal se kníže překvapeně.

„Hádala jsem.“

„Trefilas. De Maragarove je jeden z mála lidí na hradě, který se dokáže Glorii postavit. Usmívá se na ni a ignoruje ji.“

„Nesnáším ho!“ vyprskla Glorie sousto zákusku.

„Tíše,“ napomenula ji Vissa.

24 Hledání ve stínech

„Našlas něco, sestřenko?“

„Ne. Vyzkouším pár věcí, porozhlédnu se kolem, ale předpokládám, že nic nenajdu a brzy odjedu. Neboj,“ dodala, když uviděla Markovu protáhlou tvář. „Do úplňku zůstanu.“

„Klidně můžeš zůstat i déle,“ navrhl Mark.

Vissa se nadechla, aby ho příkře odmítla, ale pak se ovládla. „Uvidím, ale moc s tím nepočítej, Marku. Ve městě se mi hromadí práce.“

Večer a část noci strávila u pracovního stolu. Ráno se vyhrabala z postele ospalá a nabručená.

„Začínám stárnout,“ zavrčela si pro sebe. „Dřív pro mě probdělá noc nic neznamenalala.“

„Urg?“

„To nic, Grychu. Jenom tak nadávám po ránu. Nevšiml sis něčeho zvláštního, zajímavého?“

„Grr,“ zavrtěl poloskřet hlavou.

„Asi se tady s tebou nikdo moc nebaví, co?“

Přikývnutí.

„Neboj, brzo odsud odjedeme. Kníže by si mě tu sice zřejmě rád nechal, ale to mu asi nevyjde. Vezmi to a pojd' se mnou.“

Vyšplhali až na vrchol nejvyšší věže, dotěrné otázky strážných a jejich nabídky pomoci zahánělo Grychovo zamračení, v jednom případě zavrčení.

S Grychovou pomocí umístila velkou bednu do okna

věže a zašeptáním aktivovala amulet ukrytý uvnitř. Měla pocit, že zacítila kovovou vůni, podobnou pachu lidské krve. Grych si odfrknul.

„Cítíš to?“

„Urg.“

„To je dobře, snad to bude fungovat.“

Sestavila lákadlo na vampírky podle návodu nalezeného v jedné své knize. Pokud bude pracovat správně, měla by past brzy přilákat malé krvesajce z blízkého okolí několika mil a prvního z nich odchytit. Jestli se nějaký chytne, bude problém vyřešený.

U snídaně upozornila na past Marka, který už o jejím počínání od svých strážných věděl. Řekla mu, ať zařídí její kontrolování každé ráno. Pak se vrátila do svého pokoje a začala sestavovat další zařízení podle návodu z jiné knihy. Trvalo jí dva dny, než detektor dostavěla a úspěšně vyzkoušela na Glorii. Před zkouškou musela strávit půl hodiny přesvědčováním vyděšené dívenky, která se při prvním pohledu na krvavě rudou kouli vyzařující matné světlo schovala pod postel a odmítala vylézt.

Detektor měl zachycovat stopy po magické infúzi, ke které při kousnutí upírem nebo podobnou zrudou s metabolismem posíleným magií vždy dojde, na rozdíl od infekcí, které v některých případech dokázaly nakaženého přidat mezi cíle Inkvizice, nebo ve většině případů do smrti poznamenat. Fungoval. Vissa ho upravila tak, aby detekoval stejné změny, jaké byly ještě pořád poznatelné

26 Hledání ve stínech

v pokousané holčičce, nastavila ho na maximální citlivost, schovala si ho pod plášť a začala procházet hrad.

Po několika hodinách bloumání poněkud znepokojeně zamířila zpět ke Glorii. Překontrolovala funkčnost detektoru a donutila Glorii přísahat, že nikomu ale vůbec nikomu neřekne, co Vissa má a co to dělá. Pak zalezla do své komnaty s lahví vína a začala přemýšlet.

Pozdě odpoledne vyrazila sama, pouze v doprovodu jednoho vojáka, do vesnice. Mark se jí snažil vnutit Touvera, ale toho sebou odmítala.

I ve vesnici skrytý detektor několikrát ožil. Vissa už začínala být dost vyděšená, ale pak u jednoho případu podnikla sondáž a s překvapením zjistila, že byl mladý kovář nedávno očkovan místní bylinkářkou proti hadímu uštknutí. V horách se zjevně plazilo několik druhů dost nepříjemných hadů. Navštívila bylinkářku, ze které se vyklubala docela povídavá a příjemná stará paní, seděla u ní tak dlouho, že promeškala večeři a užila si trochu nepříjemností, když se jí do vesnice vydala hledat skupinka vojáků, které poslal znepokojený kníže. Podařilo se jí z babky vytáhnout seznam lidí, které za poslední rok očkovala (naštěstí si vědma psala seznam, pro případ, že by došlo k nějakým komplikacím), pohladila ochočeného hádka, který očkování prováděl, a zamířila zpět na hrad.

Několik dalších dnů probíhalo podle předpokladů. Hledala ve stínech, sepisovala a proškrtávala seznamy podezřelých, v několika případech dokonce riskovala

přímou sondáž. Přesně podle předpokladu musela několikrát odrážet neobratné pokusy knížete o sblížení a splnilo se jí její podezření, že pokud si nedá pozor, sblíží se s knihovníkem Arkinem, dokonce mu dovolila říkat jí Visso. Zvykla si s ním trávit večery debatami na nejrůznější témata, až to nakonec vzbudilo mírnou žárlivost pána hradu a vyprovokovalo ho to k přímému kroku.

„Visso, můžu dál?“ ozvalo se za dveřmi.

„Pojď dál, Marku,“ povzdechla si a strčila pod knihu papír, na kterém už potřetí vyškrtla Touvera z pozice hlavního podezřelého.

Kníže vstoupil s lahví vína, skleničkami a posadil se k ní. Nalil víno a dlouze se na ni zadíval.

„Jak to jde?“ zeptal se nakonec.

„Mizerně.“

„A jak to jde s knihovníkem?“ zeptal se kousavě.

„Stejně,“ odsekla. „Mám mizernou náladu, jsem ospalá a nepřítel společnosti, takže na rovinu, co chceš, Marku?“

„Předpokládám, že už ti to došlo.“

„Do postele s tebou nevlezu, pokud ti jde o tohle, bratránku,“ zdůraznila poslední slovo.

„Ale no tak, vždyť víš, jak je to s naším příbuzenstvím,“ namítl kníže. Vissa si s nepříjemným pocitem uvědomila, že kníže už stačil na kuráž vypít vína poněkud více.

„Vím. A ty jsi opilý.“

„Trošku,“ přiznal. „Potřeboval jsem trochu povzbudit své opotřebované společenské schopnosti.“

„K čemu?“

„Chci tě požádat o ruku.“

„Na to zapomeň!“ Čarodějka vyskočila od stolu. „Zbláznil ses?“

Tohle bylo ještě horší, než kdyby se s ní snažil jenom vyspat. To by ho brzy přešlo, ale pokud už je umíněný až takhle.

„No tak. Uklidni se,“ vzdychl kníže. „Ach jo, taky jsem to mohl říct nějak líp.“

„To jsi mohl, ale stejně by ti to nepomohlo. Nemám zájem se vdávat.“

„Já vím, ale říkal jsem si, že bych tě třeba přesvědčil.“

„Nepřesvědčil.“

„Proč? Jestli ti jde o toho...“

„Nejde. Nech už toho, nic s ním nemám.“

„Ale chtěla bys,“ podotknul kníže a Vissa si neochotně v duchu přiznala, že na tom trochu pravdy je.

„Možná, ale to je snad moje věc. Znáš mou pověst, ne? I ta tvoje povedená dceruška si myslí, že spím i se svým sluhou nečlověkem.“

„Pche, pověst,“ mávnul rukou kníže a málem přitom shodil víno ze stolu. „Nemáš ji nejlepší, ale to je mi ukradené. Líbíš se mi, jsi chytrá, schopná a tvou pomoc bych dokázal použít. Pravda, svou hlavní profesi bys tady asi moc nepoužila, jakmile jednou dostaneš toho sviňáka, co chlastal krev mojí dceři, ale...“

„Marku, opakuju, ne. Promiň, ale nehodlám se vdávat a za tebe už vůbec ne.“

„Neříkej mi, že chceš mít svatbu z lásky?“

„Nechci ji mít vůbec!“

Kníže si smutně povzdychnul a vypil svou sklenku vína.

„Dobře, dobře. Dám ti už pokoj. Tak mi aspoň řekni, jak jsi daleko.“

„Zatím žádný... úspěch.“

„Ta tvoje past nefungovala. Takže to žádný malý upírek nebude?“

„Kdo ví,“ vzdychla pro změnu čarodějka a napila se vína.

„Glorie mi řekla o tom tvém vynálezu a taky že o tom nesmí nikomu říct.“

„To jsem čekala.“

„Předpokládám, že ten naopak fungoval?“

„Až moc dobře. Asi máš pravdu, pobíhá ti po hradě někdo, kdo občas neodolá a kousne si.“ Vissa si protřela spánky. „Je tady minimálně pět lidí, které za poslední rok kousnul nějaký druh magického vampýra. Zatraceně opatrného a schopného vampýra.“

„Takže pravý upír?“

„Ano.“

„A co s tím budeš dělat?“

„Zatím nevím. Ale pokusím se ho dostat.“

„Jak?“

„Opakuju, nevím. Pokud je to pravý upír, nedá se od

30 Hledání ve stínech

člověka skoro rozpoznat, dokud se nepromění. Nenápadně jsem si protestovala pár podezřelých, ale zatím nemám nic. Pravý upír se musí o úplňku napít. Všechny zdroje, které jsem četla, se na tomhle shodují. Může klidně pít kdykoli mezi tím, ale o úplňku musí.“

„Chceš ho zkusit nějak vylákat.“

„Možná. A teď prosím, odejdi. Musím si odpočinout.“

„Dobře.“ Kníže vstal. „Visso?“

„Ano?“

„Přemýšlej o mé nabídce... Prosím, myslím to vážně.“

Vissa se nadechla, aby ho znovu odkázala zpět do patričních mezí, ale předběhl ji.

„Nic víc od tebe nechci, jenom abys o tom přemýšlela. Dobrou noc.“

„Dobrou noc, Marku.“

Sotva se za knížetem zavřely dveře, popadla čarodějka láhev s vínem a během chvilky se uvedla do mírně přioopilé nálady.

„Musím toho mizeru dostat co nejdřív a utéct odsud...“ zamumlala si pro sebe. Pak soustředila svou vůli a zaútočila na slabý hlásek, který jí vyčítal, že je hloupá a že je to nejlepší nabídka, jakou za posledních pět let měla, počítaje v to i nevyřčené touhy.

Zhasla svíčku a seděla ve svém pokoji po tmě. Vytáhla další láhev vína a pomalu upíjela. Nakonec s vědomím, že se za to potom bude proklínat, vstala a trochu se upravila. Vytáhla z truhly malou lahvičku a mírně se s ní přestříkala.

Takto připravená vyrazila svižným krokem. Grych, který se jí pokusil s tázavým pohledem zastavit, se dočkal stejného zavrčení, jakým většinou častoval své okolí.

Knihovna byla odemčená. Vissa tam vpadla jako velká voda, zamířila přímo k překvapenému Arkinovi, sedícímu u krystalové čtečky, a posadila se na stůl vedle něj.

„Neruším?“

„Ee, no, ani ne, už jsem práci pomalu dokončil a chystal se jít spát...“

„Potřebovala bych si s někým popovídat, Arkine, a jelikož jediný další osoba na tomhle hradě, která by připadala v úvahu, má velmi omezený slovník i rozum, asi to připadne na tebe.“

„Jsem poctěn, lady...“

„Visso, už jsem ti to říkala. Přátelé mi říkají Vissa.“

„Visso. Omlouvám se.“

„To nic.“

„A... o čem si chceš popovídat?“

„Ale jen tak o něčem, o čemkoli. Potřebuju chvíli myslet na něco jiného než na upíry a vdavekchtivého knížete.“

„Aha... takže se nakonec odhodlal?“

„Tys to věděl?“

„Tušil jsem to. Cos mu řekla?“

„Poslala jsem ho někam,“ zavrčela čarodějka a prohrábla si vlasy. „A ačkoli si myslím, že jsem dobře udělala, stejně si potřebuju promluvit a uklidnit se. Možná

32 Hledání ve stínech

se i vybrečet někomu na rameni. V tom případě máš další výhodu před Grychem, protože ten má ramena nechutně svalnatá a tvrdá.“

Knihovník se pousmál.

„Jsem ti k dispozici. Nahod' nějaké téma.“

„Žádné mě nenapadá. Vymysli něco ty, jsi vzdělaný a sečtělý knihomol, který mi už několikrát dokázal, že toho ví neskutečně moc.“

„Jsem poněkud vyvedený z míry a tak mě taky nic nenapadá,“ řekl po chvíli. „Abych pravdu řekl, jsem trochu zmatený a mírně nesvůj.“

„Mírně nesvůj? Ale, pročpak?“

„Ehm... jak to říct...“

„Prostě to řekni,“ poručila Vissa.

„Hmm, no... tvá pověst...“

„Kašli na mou pověst, to jsou většinou zveličené výmysly. Pokud narážíš na to, že se o mě povídá, že svedu na co přijdu, to je jeden z největších nesmyslů.“

„Ach, to se mi ulehčilo.“

„Teď se cítím trochu uražená.“

„Promiň.“

„Neomlouvej se. Proč se ti ulehčilo?“

„Mmmm. No, pokud to můžu říct na rovinu...“

„Povídej.“

„Nerad bych přišel o místo.“

Vissa se na chvíli zarazila. Pak jí to došlo.

„Aha. Úžasný hradní pán tě informoval, že jsem jeho

kořist a ty bys se mnou neměl trávit tolik času, jinak tě vrazí do hladomorny.“

„Ehm, no, neřekl to tak expresivně, ale naznačil mi, že bych si s tebou neměl nic začínat.“

„Arkine, přišla jsem si s tebou popovídat, ne tě zatáhnout do postele.“ Teda doufám, dodala v duchu.

„Doufejme, že to tak pochopí i kníže.“

„Pochopí, nic jiného mu nezbude. Kromě toho, tak či tak, za pár dnů je úplněk a další den sedám do kočáru a vrátím se do města.“

„Aha. Máš... nějaký úspěch?“

„Ne. Ne, ne a nemám. Změníme téma. A neboj se mě. Já nekoušu.“

„Už se nebojím.“

„A co ty, koušeš?“

„Já... cože?“

„Ptám se tě, jestli koušeš. Při milování, třeba, nebo tak něco.“

„Ee, ne.“

„Škoda.“

Jinak klidný a mírný knihovník se tvářil zmateně. Vypadá roztomile, říkala si čarodějka. Sakra, taky jsem to mohla zkusit nějak jinak, tohle se mi vymkne z rukou. Ale co, tohle aspoň bude trochu zábava.

„Proč... škoda?“

„Protože je to hrozně příjemné, když není ten kousající zrovna upír.“

„Aha.“

34 Hledání ve stínech

„Nikdy jsi to nezkoušel?“

„Eee. Ne. Visso, já...“

„Pššt. Je to jednoduché. To prostě takhle...“

„Visso, nedělej hlouposti!“

„Nekřič. Nelíbím se ti snad?“

Kdyby se to snažil popřít, byl by hrozný lhář. Vissa byla velmi hezká a už Arkina několikrát načapala, jak ji koutkem oka pozoruje.

„No, to jsem...“

„Tak mlč. Prostě takhle přistoupíš, přitiskneš si toho druhého k sobě a...“

Nejdřív byl strnulý, ale pak se podvolil a dokonce ji objal. Přejížděla mu zuby mírně po krku a dobře si uvědomovala, jak je vzrušený.

„Vidíš, nic to nebylo. Teď mi to oplat.“

„Visso...“

Přitiskla se k němu a nastavila krk. Risk je zisk a v tomhle případě to bude zisk tak či tak.

Když ucítla na krku jeho zuby, zachvěla se. Jemně ji stisknul, cítila na kůži jeho horký dech. Po chvíli se odtáhnul.

„Takhle... to bylo správně?“

Viděla, jak je v tváři rudý a ze všech sil se snaží ovládat.

„Přesně tak,“ řekla s úsměvem. Dala mu pusku na rty a pak se vymanila z jeho objetí.

„Děkuju ti, moc jsi mi pomohl. Omlouvám se, že

jsem tě tak zneužila, ale nutně jsem se potřebovala... k někomu na chvíli přitisknout. Dobrou noc.“

Odešla a nechala za sebou naprosto zmateného a nechápajícího Arkina. Ve svém pokoji zaškrtnula jedno jméno na seznamu, smyla ze sebe magický parfém a především stopy Arkinovy vůně. A pak se hrozně opila. Když nakonec usnula, zdálo se jí, že s ním zůstala.

Druhý den odmítla vstávat a vzkázala, že k snídani nepřijde. Bylo jí hrozně zle.

Nakonec se z postele vyhrabala a smutně sledovala své zápisky. Nakonec zamířila do knihovny.

„Dobré dopoledne, má paní,“ pozdravil ji chladně Arkin a ani nezvedl hlavu od otevřené knihy.

„Arkine, omlouvám se ti za včerejšek.“

„Nic se nestalo.“

„Ale stalo. Byla jsem opilá, potřebovala jsem trochu rozptýlit a tak jsem spojila příjemné s užitečným.“

Ignoroval ji.

Vzdychla a rozhlédla se po knihovně, aby se ujistila, že jsou sami.

„Tady na hradě opravdu je upír, pravý upír, který si tady vesele žije, zřejmě jednou měsíčně někoho mírně vysaje a nikdo o něm neví. Chci se ti omluvit i za to, že jsem tě nějakou dobu považovala za hlavního podezřelého.“

Zvedl hlavu.

„Cože?“

36 Hledání ve stínech

„Díky tomu, že máš magickou auru, tě nemůžu prosondovat, jedině násilím, což je mi poněkud odporné. Tak jsem zkusila... něco jiného.“

„Cože?!“

„Opakuješ se. Použila jsem na sebe jeden škaredý trik. Kdybys byl upír, kousnul bys mě, nebo spíš... zkusil bys to. A měla bych po problémech. Takhle jsem si jenom zažila pár příjemných pocitů a způsobila jsem, že se na mě teď hrozně zlobíš. Znovu opakuju, omlouvám se. Odpustíš mi to?“

„Já, já...“ Opět zmatený, rozkošný výraz.

„Prosím,“ dodala.

„Já, ee, odpouštím ti to. Hmm, tak to bylo trochu nečekané...“

„Ale příjemné, neříkej že ne,“ popíchlá ho.

„Ehm, ano. Ale prosím, příště mě raději takhle... netestuj.“

„Dobře, příště tě... uhm, dobrá, už budu hodná holka.“

„To jsem... rád.“

„A teď musím vymyslet jiný způsob, jak toho parchanta dostat,“ zamračila se čarodějka. „Omlouvám se, ale opravdu jsem si myslela, že jsi to ty.“

„Už jsem ti říkal, nic se nestalo. Ale copak neexistuje nějaký... méně nebezpečný způsob, jak upíra odhalit?“

„Ne. Pravý upír, původní druh, žádná magická zrůda, je za normálního stavu natolik neodlišitelný od člověka,

že se nedá poznat jinak než hloubkovou sondou nebo důkladným rozbořem krve.“

„A za nenormálního stavu?“

„To se pozná velice jednoduše. Kromě toho, že má výraznou auru, doslova páchne magií, jsou tam i jisté fyzické znaky, které jsou docela jasně vidět.“

„Aha. Kolik upírů už jsi potkala?“

„Touché. Právěho žádného. Už mi pod rukou prošlo pár nižších upírů, ale pravý žádný.“

„Takže to máš jenom načteno z knih?“

„Ano. Ty jako knihovník bys ale mohl vědět, že knihy jsou v některých případech docela užitečné.“

„To jsou. Ale co se týče různých magických tvorů, jsou místy poněkud matoucí. Pár jich tady máme a některé věci mi připadaly vysloveně nesmyslné.“

„Pokud mluvíš třeba o Kiuketski, o kterém se Mark zmiňoval, tak ta kniha je docela dobrá a přesná, ale předpokládám, že ji tady máš v překladu a ten je vysloveně mizerný.“

„Aha. Jak máš teda v plánu toho upíra polapit?“

„Blíží se úplněk. To vyrazí na lov. Možná bude mít kvůli mně snahu jít za svačinou někam jinam, ale myslím, že už vím, jak na něj.“

„Jak?“

„Použiju něco podobného jako na tebe, ale s mnohonásobně silnějším účinkem. Tak trochu něco jako ta past na vampýrky, která nic nepolapila. Pokud nebude

38 Hledání ve stínech

na deset mil daleko, potáhne ho to ke mně, nebude schopný odolat. A až se objeví, tak ho zabiju.“

„Věříš si.“

„Věřím.“

„Co jsem četl, jsou tihle tvorové hodně... nebezpeční.“

„To já taky, jak jsi sám včera poznal,“ zasmála se čarodějka.

„Visso... co když tě zabije?“

„Nezabije.“

„Jsi rozhodnutá?“

„Ano.“

„Buď opatrná.“

„Budu.“

V noci se jí opět zdálo o Arkinovi. Ráno se přesvědčila, že to jsou jenom dozvuky afrodisiaka, které obsahoval lektvar.

Mark byl při snídani obzvláště chladný. Když zůstali v místnosti sami, zeptal se jí: „Přemýšlelas o mé nabídce?“

„Přemýšlela a odpověď je stále ne. Přijela jsem tady chytat upíra a ne na námluvy.“

„Pravda, najal jsem tě na upíra, ale ty se místo toho pelešíš s knihovníkem,“ zavrčel.

Vissa naštvane vstala.

„Dej mi papír a pero. Dva papíry.“

„Cože?“

„Řekla jsem papír.“

Dostala ho. Chvíli psala a pak mu oba listy podala.

„Co to je?“

„Účet, který mi proplatíš příští týden, den po úplňku. Jeden účet je za ověření nálezky u tvé dcery a dva týdny pátrání, druhý na to samé plus objevení a zabití pravého upíra. O úplňku ho s trochou štěstí dostanu, ale druhý den odjedu tak či tak, proplatíš mi ten účet, který bude odpovídat situaci.“

„Trochu přemrštěná suma.“

„Ne. Úměrná práci. A teď mě omluv, odcházím.“

„Kam?“

„Pelešit se s knihovníkem,“ odsekla a vyrazila z místnosti.

„Arkine, chtěla bych si s tebou promluvit o samotě. Soukromě.“

„Stalo se něco?“

„Hradní pán dospěl k názoru, že spolu spíme.“

„Aha.“

„Aha je tvé oblíbené slovo, že?“

„Ano.“

„Chci ti jenom položit jednu soukromou otázku.“

„Jsme tady sami. Ptej se.“

„Když jsem se tě předevcírem ptala, jestli se ti líbím, nepopíral jsi to.“

„Nepopíral.“

„Ten lektvar měl docela afrodisiakální účinky, zřejmě

bych se ti líbila, i kdybych vypadala jako typická stará čarodějnice, jakými straší matky své děti. Takže má otázka zní... líbím se ti i teď?“

Odpověď, nebo spíše její forma, ji trochu překvapila, ale potěšila o to více.

„Děkuju.“

„Za co?“

„Že jsi mě neumravnil a neodkázal do patřičných mezí.“ Přitiskla se k němu, vyčerpaná dlouhým milováním na posteli v jeho komůrce. „Jsi moc dobrý milenec, Arkine.“

„Děkuju. A abych ti dokázal, že to nebyla náhoda...“

Tentokrát to bylo pomalejší, něžnější, ale i tak Vissou probíhaly pocity s intenzitou, jakou ještě nezažila. Její pověst byla sice přehnaná, ale nějaké zážitky přece jenom měla.

„Vždycky jsem si přála svého vlastního knihovníka,“ zašeptala mu do ucha, když se oblékali.

„Přiznám se, že já si na čarodějkou nikdy nemyslel. Ale to jenom proto, že jsem nevěděl, jaké jsou.“

„Dobré v posteli?“

„Dobré na všechno.“

Dlouze ho políbila. „Můžu večer přijít zase?“

„Přijď.“

Odpoledne se snažila pracovat na kouzlu přitažlivosti, ale nemohla se soustředit.

„Snad jsem se já nána nezamilovala?“ zeptala se sebe sama potichu.

„Grrr?“

„Nevšímej si mě, Grychu. Drž to pevně.“

„Urg?“

„Asi jsem se zamilovala, ale říkám ti, nevšímej si toho, mě to zase přejde. Není to poprvé.“ Potřetí, do třetice všeho dobrého i zlého, jak se říká.

Přestala jíst s Markem, nechala si jídlo nosit do svého pokoje. Z něj chodila pouze do knihovny.

„Odjedeš se mnou, Arki?“

„Já... překvapuješ mě.“

„Myslím to vážně. S odjezdem i s tebou.“

„Já nevím, Viss.“

„Ve městě je spousta knihoven, kde budou jenom nadšení ze schopného knihovníka. Za předpokladu, že bys nechtěl pracovat přímo se mnou.“

„Já si to promyslím, dobře? Je toho na mě trochu moc a trochu rychle.“

„Pozítří odjedu. Dala bych přednost tomu, kdybys seděl v kočáru vedle mě a objímal mě.“

„Budeš... zkoušet to kouzlo? Co když se nepovede? Co když místo toho kočár poveze tvou mrtvolu na hřbitov?“

„No tak, věř mi trochu, lásko...“

„Jakže?“

„Lásko. Zamilovala jsem se do tebe. Už s tím nic nenaděláš.“

Zadíval se jí do očí. „Ty to myslíš vážně,“ řekl po chvíli překvapeně.

42 Hledání ve stínech

„To se ti snažím celou dobu vysvětlit, ty můj knihomolský milovníku,“ usmála se na něj. „Miluju tě.“

Zavřel oči.

„Správně bys měl teď říct, já tě taky miluju, lásko,“ upozornila ho laškovně a pohladila ho na citlivém místě.

„Nerad říkám něco... čím si nejsem jistý.“

„Já tě hned ujistím, uvidíš...“

„Počkej. Počkej chvíli. Viss, co když se ti to nepovede? Zabije tě? Co pak budu dělat?“

„Nezabije mě, jsem profesionálka. Dostane kouzlem do nosu a bude od něj klid. Když to dokázal kdysi Martin z Porgenu, to by v tom byl čert, abych to nedokázala i já.“

„A co když ne? Nedělej to. Zahrej pro knížete divadýlko, nic nepozná. Kromě toho, stejně by ten upír nepřišel.“

„Proč?“

„Protože se s tebou budu zrovna milovat a i taková potvora má snad dost slušnosti, aby nás při tom nerušila.“

„Takové divadýlko jsi myslel,“ štouchla do něj. „Rošťáku jeden, to by nás taky mohl Mark vyhnat ven jen tak, bez peněz.“

„To ti záleží na penězích tolik?“

„Ani ne,“ přiznala se. „Ale pokud toho upíra dostanu, bude to pro mě znamenat hodně. Pravého upíra už strašně dlouho nikdo nedostal. Budu slavná.“

„Nebo mrtvá.“

„Ach jo. Neopakuj se pořád, kazíš mi náladu.“

„Prosím. Nedělej to. Odjedu s tebou.“

Nadšeně ho objala a zasypala polibky. Zjevně to bral jako ano. Ale nic jsem neslíbila, řekla jedna malá částička rozumu, který jí ještě zůstal. Dostanu upíra, peníze i tebe. Pak se rozum rozpustil v divokých citech.

Blížil se úplněk. Mark chodil nervózně po hradě, Vissa po svém pokoji kolem stolu s dokončeným přístrojem a Arkin nervózně pokukoval po hodinách v knihovně. Vissa mu zakázala chodit za ní, aby bylo zachováno nezbytné dekorum pro platícího zákazníka. Nakonec vzala všechny potřebné věci a zamířila do pokoje do věže, který si pro celou akci vybrala. Pusu pro štěstí od Arkina si vybrala ráno, ač se tvářila, že o nic nejde a že to bude jenom „neúspěšný pokus.“ Grych trucoval, protože mu bylo zakázáno být se svou paní a Mark se vztekal, když ho vyhnala i s nabízenými ozbrojenci.

Měsíc vycházel. Hrad byl zalitý jeho září, někde v dáli v horách sborově vyli vlci, ve vesnici několik psů. Vissa si vyhnala Arkinovo tělo z hlavy a aktivovala přístroj. Po těle jí naskočila husí kůže, cítila neviditelné vibrace, vycházející z velkého rezonátoru. Postupně do něj zaplétala své vlastní kouzlo. Kolem věže se začal šířit oblak přitažlivosti, která nahnala do věže tisíce komárů, jenom proto, aby zemřeli v prozíravě umístěných protihmyzích polích v oknech. Lidé v celém hradě a po čase i ve vesnici cítili podivné nutkání, které oscillovalo mezi velmi příjemným a nepříjemným. Bylinkářka ve vesnici a několik dalších magicky citlivých osob v okolí se zaříkalo jmény svatých a bohů a přemýšlelo, co je to za čertovinu.

Půlnoc. Vissa začínala být unavená. Ještě hodinu a začne kouzlo pomalu stahovat. Pokud byl někde poblíž upír, musel už dávno zešílet a bezhlavě letět za krví.

Přišel dveřmi, uvědomila si Vissa s úlekem. Celou dobu ho čekám, až vyletí z okna, přízrak se zářícíma očima a vyceněnýma zubama a on přijde normálně po schodech a dveřmi. Prudce se otočila a ve zlomku sekundy uvolnila všechnu připravenou energii na temnou postavu, tyčící se na prahu.

Pečlivě připravené kouzlo odmrštilo postavu do chodby, ve vzduchu zavanulo spálené maso. Upír hluboce zasténal bolestí. Vissa vyběhla k němu, aby si ho prohlédla, než kouzlo rozruší jeho tělesnou schránku a změní ho na hromadu páchnoucího popela.

Vyjekla hrůzou. Arkin sténal bolestí a tvář měl zkřivenou snahou popadnout dech.

„Arkine, ty hlupáku, proč jsi sem... chodil... ne, to ne!“

„A-ano,“ procedil mezi zuby. Vysunuté špičáky bíle zářily ze zpečené tváře.

„Mělas... pravdu. Jsi moc... dobrá... nedalo... se to ovládnout... snažil... snažil jsem se, ale...“

„Arkine,“ zaječela čarodějka a snažila se zastavit postup kouzla. Marně. Získala jenom několik dalších okamžiků, které se jí vypálily hluboko do paměti.

„Snažil jsem... se... ovládat.... Ale jednou... měsíčně... musíme. Glorii...jsem... chtěl vytrestat.... A asi... jsem to... přehnal... Měl jsem takový... aaaa.“

„Vydrž, hned něco udělám, něco...“

„Nech... mě... budu mít aspoň klid... sakra, to bolí... sbohem..... láska.... Odjel bych... s“

Spálená postava nelidsky zařvala a naposledy sebou škubla.

„Chci se ti omluvit, sestřenko.“

„Za co?“

„Že jsem ti nevěřil. Poznej svého nepřítele, že?“ Kníže se spokojeně usmál.

„Bude mi ten lotr chybět, přiznávám, ale snad se dá sehnat dobrý knihovník, který nemusí sát krev. Ještě jednou ti děkuju. Opravdu nechceš zůstat?“

„Ne. Sbohem, Marku. Jedeme!“

V bezpečí kočáru objala páchnoucího Grycha, marně se snažícího ukonejšit svou paní, a začala vzlykat. Odhozený měšec s odměnou za zabití pravého upíra ležel na dřevěné podlážce.

Shigor Birdman,

Ostrava a Brno, 21-28.2.04